

[Kofod-Svendsen]

Jeg synes nok, at når man er vidende om, at der er et udvalg, der arbejder, så må det rigtige være, at udvalget speeder tempoet op så meget som muligt. Jeg vil gerne se, hvad dette udvalg kommer frem til, for at kunne lave de helt rigtige grænsedragninger.

Jeg vil altså gerne vide lidt mere, men vil samtidig sige, at jeg har fuld sympati for intentionerne bag SF's forslag.

Leif Hermann (SF):

Jeg vil gerne takke for den meget brede tilslutning til forslaget grundprincip, nemlig at det ikke kan være meningen at straffe den blotte og bare videregivelse, som i praksis er en bestemmelse, man bruger til at slå journalister oven i hovedet med.

Jeg opfatter justitsministerens meget positive og venlige bemærkninger om forslaget som et principielt tilsagn om, at den tid, hvor man, om jeg så må sige, kan forsøge at belægge pressen med mundkurv ved hjælp af den skyggevirksomhed, som meddelelshæleri bestemmelsen jo nødvendigvis må have, skal være forbi.

Man kan så stille sig selv spørgsmålet: Er det nu ikke utidigt at komme med det? Og der kunne være to begrundelser. Fru Kirsten Lee har nævnt en verserende sag, hvor en informationsmedarbejder troede han skulle fortælle noget til omverdenen, men misforstod opgaven, for tanken var, at han skulle tie stille. Det er en lidt usædvanlig situation for en informationsmedarbejder at befinde sig i, og han misforstod da også sin opgave.

Det er klart, at vi her er inde i en diskussion om, hvorvidt der foreligger et tavshedspligtsbrud eller ikke. Det vedrører forslaget ikke. Forslaget vedrører den situation, at en chefredaktør og en journalist er blevet straffet for at offentliggøre de oplysninger, der stammer fra det påståede tavshedspligtsbrud. Og det er netop det, der er problemet. Det er ikke kun problemet, at det har en skyggevirksomhed over for pressen. Problemet er, at denne bestemmelse bliver anvendt i et omfang, som er vilkårligt ud over alle grænser.

Jeg erindrere en skønne morgen, da jeg læste dagbladet B.T. Der var på forsiden lange uddrag af ministermødereferater. Det var en sag, som dengang, og i øvrigt i nogen grad selvfølgelig stadig væk, optog Folketinget, nemlig den såkaldte tamilsag, som afstedkom mange inter-

essante betragtninger i pressen, også mange rigtige betragtninger.

Garvede folketingskolleger, der har gået herinde i mange år, var nærmest rystede over, at man kunne se affotograferede ministermødereferater på forsiden af en frokostavis. Det er noget af det mest fortrolige, man har, sagde tidligere og nuværende ministre til mig – men ingen sigtelse.

Da Markedsudvalget og Trafikudvalget fik oversendt stævningen i Storebæltssagen samt regeringens skrivelse, jeg tror det var svaret på åbningsskrivelsen, gik der ikke så forfærdelig lang tid, før man i Danmarks Radio kunne høre – fuldt berettiget, mener jeg – oplæsning af svarskriftet og svaret på åbningsskrivelsen. Samme aften kunne man i TV-Avisen se væsentlige dele af stævningen affotograferet og kommenteret. Der var ikke noget med nogen sigtelse, i hvert fald ikke indtil nu. Det vil sige, at der tilsyneladende i hvert fald i forholdet til pressen hersker en helt utrolig uklarhed om, hvornår denne bestemmelse vil blive anvendt, og hvornår den ikke vil blive anvendt. Man får nærmest det indtryk, at bestemmelsens anvendelsesområde er bestemt af, hvor kedeligt det er for regeringen, at tingene slipper ud trods tavshedspligtbelæg.

Hvis det er afgørende for bestemmelsens anvendelse, skal den under alle omstændigheder væk, alene af den grund. Den må ikke kunne bruges til at dække over fadæser.

Den anden grund til, at vort forslag skulle være utidigt, er det forhold, som også er fremhævet af fru Kirsten Lee og mange andre, at vi har et Medieansvarsudvalg siddende, og nu har justitsministeren i november 1989 bedt medieansvarsudvalget om at kigge på det.

Selvfølgelig bør det Medieansvarsudvalg, som sidder endnu, også udtale sig om dette. Jeg mener, at det er helt naturligt, at Medieansvarsudvalgets udtalelse skal indgå i Retsudvalgets drøftelser.

For ikke så lang tid siden stillede jeg justitsministeren et spørgsmål, hvor jeg spurgte ham: Finder ministeren det utidigt at rykke for Medieansvarsudvalgets betænkning? Jeg forestillede mig, og det tror jeg også er rigtigt, at konceptisten var træt, da han startede svaret med at sige: Medieansvarsudvalgets betænkning forventes snart at foreligge.